

Ποιος πίστεψε;

Εδάφια κλειδιά: «*Αρα η πίστις είναι εξ ακοής, η δε ακοή διά του λόγου του Θεού.*»

— **Ρωμαίους 10:17**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 10:1-17

ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΣ ΣΤΗΝ
ερώτηση του τίτλου μας,
“Ποιος πίστεψε;”
καταλαβαίνουμε ότι
υπάρχουν στιγμές και
εποχές στο σχέδιο του Θεού
για την αποκάλυψη του
εαυτού του στην
ανθρωπότητα. Για

παράδειγμα, μέχρι τη μεταστροφή του Κορνήλιου, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να πάει το Ευαγγέλιο στους Εθνικούς. Πριν από το θάνατο του Ιησού, είπε στους μαθητές του: «Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς και παρήγγειλεν εις αυτούς, λέγων· Εις οδόν εθνών μη υπάγητε, και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· υπάγετε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα του οίκου Ισραήλ.» —Ματθ. 10:5,6

Δεν πρέπει να καταλάβουμε από αυτό ότι ο Ιησούς δεν αγαπούσε τους Εθνικούς, ούτε ότι το σχέδιο του Θεού δεν προέβλεπε τη σωτηρία τους μέσω της πίστεως. Αυτό που σημαίνει είναι ότι για ένα διάστημα, και για έναν ειδικό σκοπό, ο Θεός ασχολούνταν αποκλειστικά με το εβραϊκό έθνος. Αιώνες πριν από αυτό, ο Κύριος είχε πει στον Ισραήλ: «Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής· διά τούτο θέλω σας τιμωρήσει διά πάσας τας ανομίας σας.» (Αμώς 3:2) Ο Ιησούς το καταλάβαινε αυτό και ήξερε ότι ακόμη και στην εποχή του

εξακολουθούσε να ισχύει.

Σε μια προφητεία που καταγράφηκε στο Δανιήλ 9:24-27, ο Κύριος υποσχέθηκε τη συνέχιση της αποκλειστικής του εύνοιας στον Ισραήλ για εβδομήντα συμβολικές εβδομάδες, ή μια περίοδο 490 κυριολεκτικών ετών. Αυτή η περίοδος άρχισε να μετράει από το έτος που εκδόθηκε το διάταγμα για την ανοικοδόμηση των τειχών και της πόλης της Ιερουσαλήμ, μετά τα εβδομήντα χρόνια της αιχμαλωσίας τους στη Βαβυλώνα. Σε αυτή την προφητεία αναφέρεται ότι στο «μέσο» των τελευταίων αυτών των προφητικών εβδομάδων, ο Μεσσίας θα αποκοπεί σε θάνατο. Αυτό θα είναι στη μέση των τελευταίων επτά ετών, ή συμβολικών εβδομάδων, αυτής της περιόδου των 490 ετών. Έτσι, τρεισήμισι χρόνια μετά το θάνατο του Ιησού, η αποκλειστική εύνοια του Θεού προς τους Ιουδαίους επρόκειτο να τελειώσει. Ήταν εκείνη τη στιγμή που ο Θεός κανόνισε για τον Πέτρο να φέρει το Ευαγγέλιο στον Κορνήλιο, ο οποίος έγινε ο πρώτος εθνικός προσήλυτος.

Ο Κορνήλιος ήταν ένας ευσεβής άνθρωπος, και ενώ προσευχόταν, του δόθηκε ένα όραμα στο οποίο του δόθηκε εντολή να καλέσει τον Πέτρο. Μετά τη συνάντηση, ο Κορνήλιος εξήγησε στον Πέτρο γιατί τον εκάλεσε—ότι ήταν προς υπακοή σε ένα όραμα από τον Κύριο. Ο Πέτρος, συγκρίνοντας αυτή την περιγραφή με τη δική του εμπειρία, μπόρεσε εύκολα να συνειδητοποιήσει τη σημασία της πρόνοιας του Θεού, και είπε: «Επ' αληθείας γνωρίζω ότι δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ' εν παντί έθνει, όστις φοβείται αυτόν και εργάζεται δικαιοσύνην, είναι δεκτός εις αυτόν.» —Πράξεις 10:1-35

Για να πιστέψει κανείς στον Θεό και στον αγαπημένο του Υιό, και για να εργασθεί δικαιοσύνην, είναι απαραίτητο να φωτισθεί. «Πως θέλουσι πιστεύσει εις εκείνον, περί του οποίου δεν ήκουσαν; και πως

θέλουν ακούσει χωρίς να υπάρχει ο κηρύττων; Και πως θέλουν κηρύξει, εάν δεν αποσταλώσι;» (Ρωμ. 10:14,15) Η υπονοούμενη απάντηση σε αυτές τις θεόπνευστες ερωτήσεις ήταν ένας παράγοντας ελέγχου στην εμπειρία του Κορνήλιου.

Αν ήταν η κατάλληλη ώρα πριν από αυτό για να πάει το Ευαγγέλιο στους Εθνικούς, ο Θεός θα είχε φροντίσει να σταλεί ένας «κήρυκας» για να τους δια φωτίσει. Το γεγονός ότι αυτό δεν συνέβη έως ότου στάλθηκε ο Πέτρος στον Κορνήλιο ήταν σύμφωνο με την προφητεία της ειδικής εύνοιας που είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Ισραήλ. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι αυτές οι εποχές και οι εποχές είναι υπό θεϊκή επίβλεψη. Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό που κανόνισε στο σχέδιό του ότι θα υπάρξει τελικά μια «ημέρα επίσκεψης» για όλους.
—Α' Πετ. 2:12 ■

* * *